

MARTIN MOUDRÝ

GRAFOMÁG

Kniha druhá: Nemoáry

LEONARDO
PETŘVALD

Knihy Martina Moudrého

v nakladatelství Leonardo

Temné záblesky

Konec křížů

Devátá sféra 1

Devátá sféra 2

Iustus 1

Iustus 2

Grafomág 1: Kamarád do deště

Grafomág 2: Nemoáry

Martin Moudrý

GRAFOMÁG

část druhá

Nemoáry

LEONARDO

PETŘVALD

2011

Martin Moudrý

GRAFOMÁG 2

Copyright © 2011 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2011 by Zuzana Handrychová

For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-025-8

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-026-5

ISBN ePub: 978-80-7477-027-2

ISBN mobi: 978-80-7477-028-9

*Ondřeji Čadovi za nedocenitelnou pomoc.
Čtenářům za přízeň.
Především však svému spoluautorovi. Díky, že jsi.*

Podle skutečné události

KAPITOLA 1.

Prozření Temnoty

Probral jsem se...

Ne, to vážně není přesné.

Ze sladkého nevědomí mě *vyrval* pocit, jako by mi někdo páčil přeražené konce kosti autogenem. Škulbl jsem sebou. Moje ruka narazila do něčeho pevného. Ohořelé kosti zasvítily bílým žářem agónie. Zůstat potichu se prostě nedalo. Můj vlastní, podivně zesílený hlas mi zaútočil na uši jako hejno vos. V naprosté temnotě rozprostírající se všude kolem mě jsem měl na chvíli pocit, jako bych vstoupil do předpekli.

Na to, abych přestal skučet, jsem musel vynaložit veškerou duševní sílu. Třeštil jsem oči do tmy. Vnímал jsem horký, jakoby vydýchaný vzduch. Vzadu v mozku se mi pohnulo něco jako rodící se panika. Nabral jsem do plic co nejvíc kyslíku a pomalu, kontrolovaně vydechl. Ne že by to pomohlo nějak zázračně, ale v téhle chvíli mi ke štěstí stačilo málo. Nadechl jsem se znovu. A pokusil se nad situací převzít kontrolu. Vím jak. Tohle už jsem přece zaž... o tom už jsem přece psal. Klid. Jasnou mysl. Optimismus. A nepřipouštět

si nic zlého. Nad vlastní myslí mám kontrolu jen já. Nemám se čeho bát. Jenom vlastního strachu. A strach je jen obyčejný pocit. Ten, kdo dokázal běžet deštěm kulí, se podobným pocitům může jenom smát.

Ušklíbl jsem se do tmy.

Masírování ega mi jde jako nikdy dřív.

*

Po několika dalších uklidňujících nádeších jsem byl konečně připraven podívat se na stávající situaci střízlivým pohledem.

Nejdřív fakta.

Mám zlomenou ruku. Bolí to jako čert. Na tvářích mám pocit, jako by tam vysychalo několik slaných potůčků. Nevadí. Je to jenom bolest. Zažil jsem horší.

Okolo mě je absolutní tma. Možná jsem slepý. Na to teď nebudu myslet. Existuje jiné vysvětlení. Není důvod, proč bych měl být slepý. Jsem v nějaké bedně. To houpání je teď, když uvažuji jasně, docela znatelné. Fajn. Bedna. Zajetí. Nejsem mrtvý. Pozitivní zjištění se nám začínají kupit.

Co dál?

Na rukou cítím kovová pouta. Před chvílí jsem se svalil na bok té bedny. Proto ta bolest. Teď už pomalu ustupuje. To je další dobrá zpráva. Jinak mě nic nebolí. Pokud nebudu počítat naraženou lebku, kterou ležím na tvrdém. S tím taky dokážu žít. Slyším svůj dech. Kdybych byl vážně zraněný, slyšel bych vrzat vlastní lebku. OK. Jelikož jsem se právě probral, nebudu mít ani otřes mozku.

Dýchal jsem jako na kursu meditativních technik, skládal jeden klad vedle druhého a myšlenky se mi v hlavě míhaly rychleji a rychleji.

A rychleji.

*

Zlomená ruka teď bolí konstantní intenzitou připomínající proud vzduchu na obnaženém nervu. Dá se to vydržet. Po skráních mi tečou velké tučné kapky potu, ale to je jenom nepodstatný detail. Všechno je nepodstatné. Kromě tří věcí. Bedny, mě a pravděpodobnosti. Tu pravděpodobnost si přešuněte na první místo. To je klíč. Zachránila mi život. Mockrát. Švábi na to přišli. To, co mi za studií připadalo jenom jako zajímavost, ve skutečnosti dokáže zázraky. Já dokážu zázraky. Všechno, co potřebuju, je získat nad tím kontrolu. Nasměrovat to. A použít. Pro začátek třeba...

Proti těm poutům.

*

Bedna se před chvílí zhoupla tak, až tření mezi mými zády a podložkou přestalo stačit na svůj úkol. Narazil jsem temenem na tvrdý povrch. Kdesi u mého pasu zacinkal řetízek.

Dalšímu zhoupnutí, které mě vrátilo zpátky do horizontální polohy, jsem už nevěnoval pozornost. Tématem jsou želízka. Představuju si, že mám kolem pasu tlustý řemen a zápěstí připoutaná k němu. Jako v amerických filmech o tamním vězeňském systému. Dodává mi to naději – nejspíš mě před vložením do bedny spoutali, protože mě pak někam povedou. Úvahy o tom, jestli Temnota nechce náhodou realizovat klíčovou zápletku z Konce křížů, jsou tedy naštěstí plané.

Fajn.

Zaplašil jsem vzpomínky na pohřbívání zaživa a vrátil se myšlenkami k poutům. A k té desetikoruně. Dvě strany. Rub a líc. Ztělesnění padesátiprocentní pravděpodobnosti. Když

se mince vyhodí do vzduchu, stane se vlastně pravděpodobnostní vlnou. Točí se tak rychle, že nikdo netuší, v který ze stavů se nakonec zhroutí. Tedy kterou stranou dopadne nahoru. A podle kodaňské interpretace tohle platí až do okamžiku, než se na ni někdo podívá. Zdravý rozum říká, že mince je nějakou určitou stranou vzhůru už ve chvíli, kdy ji člověk sebere ze vzduchu. Nesčetné pokusy prováděné se všemožnými částicemi od elektronů po atomy už víc než dvacet let dokazují, že zdravý rozum nemá pravdu. Kvantová vlna mince se nezhroutí dřív, než se na ni někdo *podívá*.

Nebo dokud ten někdo nerozhodne, co vzápětí uvidí.

Je to jenom v lidské mysli. V účastnickém vesmíru. Ve všech těch fascinujících, nepochopitelných věcech.

Usmál jsem se do tmy. Usmál jsem se do vydýchaného vzduchu.

A představil si zámeček pout.

Určitě ho někdo zamkl. Na dva západy. Jenže to bylo venku. Ve vesmíru, kde existovali i další lidé. Ne v krabici, kde jsem sám jako kočka pana Schröedingera. Kde jediné já rozhoduju o tom, co se stane. Před chvílí jsem pocítil změnu tlaku. Jako by bedna začala stoupat. Ted' cítím vibrace. Jsem si skoro jistý, že jsem na palubě letadla. Vibrace jsou zvláštní věc. Úzce souvisí s frekvencí. Ve vesmíru má všechno nějakou vlastní frekvenci. Nechte pochodovat po mostě, který by dokázal přečkat tisíce let, rotu vojáků přesně stanoveným krokem a za hodinu z něj budou trosky. Nechte na pružinky, západky, jazýčky a další kovové součástky složené do podoby zámku působit tu správnou frekvenci a... může se stát úplně cokoliv.

Na okamžik kratší než úder lidského srdce jsem z hlavy vyhnal všechny myšlenky.

Stejně jako tenkrát.

A stejně jako tenkrát popadla moje mysl realitu a přetvořila ji k obrazu svému.

Ťukl jsem pouty o stěnu bedny.

A náramek se mi svezl ze zápěstí.

*

Zašklebil jsem se do tmy podobně, jako jsem se... jako se šklebíval ten démon v Deváté sféře. Nesmím se nechat unést. K formování reality jsou nutné dvě věci. Naprostá jistota o své pravdě a zdravý rozum. Jedno bez druhého je k ničemu. Kdyby stačila jistota, bylo by nebe plné bláznů mávajících rukama a poletujících sem a tam. Člověk musí pochopit podstatu kvantové mechaniky, aby mohl hroutit vlnové funkce. Jestli se teď ztratím v úvahách o svých knížkách a postavách, kterými můžu být, dopadnu hůř než schizofrenik poháněný vlastním šílenstvím a gravitací. Vykřikování narychlo sesmolených zaklínadel mě z bedny nedostane.

Princip neurčitosti by mohl.

Upřel jsem pozornost ke druhému náramku. S jistotou podpořenou minulými úspěchy jsem lehce třepal zápěstím. Zabolelo to jako čert a ruce jsem měl volné. Opasku jsem se zbavil už jen pro formu.

Začíná mi to vážně jít, podepřel jsem si ego pochvalnou myšlenkou.

Teď jen vymyslet, jaké slabiny by mohla mít kovová bedna, kterou jsem nikdy neviděl zvenčí.

*

Mám pocit, jako bych se tu válel už dlouhé hodiny. Mám pocit, jako by se na dně bedny čeřila vrstvička mého potu.

Nerad to přiznávám, ale začínám dostávat strach. Do popředí mých myšlenek se pořád usilovněji tlačí představy blízké budoucnosti. Temnota mluvila o mém psaní. Vím, jaký brak obvykle plodím. Mluvila i o mé hlavě. O *vnitřku* mé hlavy. Moc dobře si uvědomuju, jakým způsobem by se v mé knížce dostával hlavní záporák k mozku hlavního hrdiny. Začínám dostávat vztek na pana Kulhánka, na jeho fanatické následovníky a hlavně a především na sebe. Proč jsem si sakra před lety nevybral jako Velkého Vzora někoho jiného? Lukjaněnka například! Skvělý ruský autor! Skvělý *pacifistický* autor! Kdyby se Temnota zbláznila do *jeho* knížek, seděl bych teď v pohodlném čalouněném křesle a veškeré násilí by se odehrávalo pouze v rovině vášnivé diskuse.

Bedna možná nějaká slabá místa má.

Akorát já už strašně dlouho nemůžu na žádné přijít.

*

Není to panika. Jsem jenom trochu nervózní. Mám to v povaze. Před zkouškami na vysoké jsem vždycky zažíval menší peklo.

Upínat mysl výhradně k problémům bezstarostného mládí docela pomáhá.

No dobře, lžu si do kapsy. Kašlat na psychologii. Letíme už hrozně dlouho. Každým okamžikem mám pocit, že letadlo začne klesat. S každou turbulencí nabývám jistoty, že už je to tady. Že mě zase popadnou, vyloží a odnesou na nějakou utajenou základnu. A tam mě čeká...

Zahnal jsem představu mučírny do pozadí jako už nejmíň podvacáté. *Slabá místa*. To jediné mě teď musí zajímat. Jsem sakra *konstruktér*. Tohle je obyčejná bedna. Kovová. Pravděpodobně ji nevylišovali z jednoho kusu plechu.

Nejspíš bude svařovaná. A svary, jak známo, jsou pěkní prevítí. Zůstávají v nich zbytková napětí. Když se svařuje narychlo, bývají nekvalitní. Stačí vhodná budicí frekvence a začnou praskat. Začnou se drolit, začnou opadávat.

Obrázek svarové housenky rozkládající se na segmenty mi před očima září jasněji než elektrický oblouk. Kopu do desky nad svou hlavou a jsem si naprosto jistý, že s příštím kopem povolí.

Pravděpodobnost je přece na mojí straně.

Akorát že desce je to naprosto a neskonale jedno.

*

Letadlo přešlo na sestupnou trajektorii. Mám strach. Na psychoberličky neplýtvám časem. Víím, v čem je problém. Pro zhroucení pravděpodobnostní vlny potřebuju vědět, co přesně hroutím. Obecná představa svaru tam někde nad mou hlavou nestačí. Logicky by stačit měla, ale prostě *nestačí*. Nejspíš tam ani svary nejsou. Může to být zinková rakev odlitá ze dvou kusů splepených k sobě vteřinovým lepidlem. Nebo má možná panty. A zámek. Anebo možná dvacet zámků.

Zoufale si snažím představit kapitulaci jednoho mechanismu po druhém.

Mám pocit, že teď už bych nesvedl ani ten trik s mincí.

Pod přílivem strachu se moje soustředění rozpadá na prach.

*

Kapituloval jsem ve chvíli, kdy bednu popadlo zřejmě několik párů rukou. Triky s kvantovkou fungují jen tehdy, když nikdo neví, co se stane. Odemykat imaginární zámky, na které se upírají zraky nosičů, je hovadina.

Třísknutí bedny o zem mi rozvibrovalo zuby.

Vzápětí jsem uslyšel něco jako tlumený zvuk startovaného motoru. Vibrace se vrátily. Napadlo mě, že bych se mohl pokusit o teleportaci. Vždyť nikdo neví, že v té bedně jsem.

Uznávám, že z praktického hlediska to byl nesmysl, ale na chvíli mi to pomohlo přestat myslet na ty desítky stránek, které jsem zaplnil inspirativními popisy jemných nuancí útrpného práva.

Na *hodně* malou chvíli.

*

Cesta nejspíš trvala docela dlouho. Tlumený hluk okolní dopravy přešel v tlumené ticho. Bedna se naklonila, jako by auto začalo šplhat do kopce. Obrátil jsem veškeré svoje schopnosti k samotnému času. Pokoušel jsem se natáhnout každou minutu, pokoušel jsem se vyvolat efekt zubařské ordinace při obzvlášť nepříjemném zákroku. Na stoličce vlevo dole jsem téměř cítil dotyk vrtačky.

Bylo to k ničemu.

Bedna se zase vznesla.

*

Zadunění o podlahu mi zaznělo jako zvuk vlastního umíráčku. Všude okolo mě začalo něco cvakat. *Tak přece zámky.* Sevřel jsem v ruce náramky, připraven použit je jako provizorní boxer.

Víko se odklopilo.

V záplavě bílého světla jsem na chvíli nic neviděl.

Vzápětí mě popadly silné ruce, vykroutily mi z ruky pouta snadněji než děcku lízátko a uvedly mě do vertikální polohy.

V hlavě se mi rozbušil zvuk vlastního tepu. Po prudkém vstávání se mi to občas stává.

„Finální scéna se blíží. Jak se těšíš?“ ozval se přede mnou známý hlas.

Pootevřel jsem oslněné oči na malé škvírky.

Přede mnou stála ta žena. Na očích měla antracitově černé zrcadlovky a na sobě pořád kompletní obleček zásahové jednotky. Kupodivu se usmívala. Úsměvem, který byl téměř lidský.

„Ještě pořád mi to můžeš říct,“ zašeptala. „Byl by to nečekaný zvrat. Jeden z těch vojáků,“ ukázala bradou kamsi za mé rameno, „může být klidně tajný agent. Špion. Jamese Bonda jsi v knížce ještě neměl. Může tě zachránit před tím, než se dostaneš do mučírny. No tak. Jen mi to řekni.“

Slzícíma očima jsem přelétl místnost. Nic spásného jsem nespatriil.

„Podívej, můžeme si promluvit?“ zašeptal jsem taky. „Mimo scénář, OK? Já ti řeknu, co vím, ty mi řekneš, co víš. Nemusíme být přece nepřátelé. Nemusíš mi... ubližovat,“ dostal jsem přes okoralé rty. „Prostě se nějak dohodneme. Vyložíme karty...“

„Na stůl,“ dokončila žena větu už normálním hlasem.

Že to byl ve skutečnosti povel pro ty svěráky na mých pažích, mi došlo vzápětí.

*

Bránil jsem se. Jistěže ano. Kopal jsem, škubal sebou, pokoušel se svým věznitelům vytrhnout. Držel jsem nohy nad zemí v bláhové naději, že mě prostě neunesou. Zapřel jsem se patami do sněhově bílé podlahy. Chvilí to dělalo černé čáry a pak mě ti dva zvedli o něco výš. Ječel jsem.

Sliboval. Prosil. Snažil jsem se vytočit hlavu k Temnotě krácející někde za námi. Od leskle stříbrných dveří mě dělilo už jen pár kroků. Vypadaly jako dveře výtahu. Místo přivolávacího tlačítka měly klávesnici připomínající obrazovku iPhone. Snažil jsem se vrýt si do mozku každý jejich detail a doufal, že se mi kvantově mechanicky podaří zastavit čas.

Dveře se otevřely.

Myslím, že jsem strachy na chvíli omdlel.

*

„Ne! Ne! Neeee!“ ječím, jako by mě právě kastrovali. Stůl se blíží. Velký chromovaný stůl roubený děsivě vypadající elektronikou.

Má tvar kříže.

Házím hlavou ze stranu na stranu, kopu do podlahy. Můj hlas už nemá nic společného s lidským. Vzpomínám si na elektřinu. Nechápu, jak jsem tu vzpomínku mohl kdy považovat za pouhou scénu z knížky. *Vím*, jaké to je. *Vím*, jak moc to bude...

Moje myšlenky se na chvíli změnily v neproniknutelnou směs zahušťující vroucí kaši absolutní hrůzy. Nejspíš mi povolily svěrače. Nevšímal jsem si pocitu tepla, nevšímal jsem si zápachu a házel sebou tak, až mi povolovaly vazy.

Stůl se blížil nevyhnutelně jako můj vlastní osud.

*

Dopadl jsem zády na kovovou desku.

Bolest ze zlomené ruky jsem nevnímal. Že mám za nehty čtyři cáry vlněné látky a snad čtvrt kila kůže, jsem zjistil až později.

Kovové úchyty zaklaply se zvukem, o jakém se bráně do pekel nikdy ani nesnilo.

Tvář Temnoty mi vplula do zorného pole jako Slunce chystající se spálit veškerý život v soustavě na popel.

Pod dojmem jejího pohledu jsem měl najednou strach i řvát.

*

Hlavu mám upnutou v nějakém svěráku. Přes hrud' kovový pás. Přes břicho další. Paže rozpažené. Můžu hýbat maximálně prsty na nohou a na rukou. Je to nejspíš nesmysl, ale nějak mě to uklidňuje. Možná jsem se konečně zbláznil. Nebo možná můj pud sebezáchovy přiznal porážku a zaplavil můj mozek přívalem chemikálie navozující letargii. Vždyť boj už nemá smysl. Vidím to ve tváři Temnoty. Ne že bych se na ni chtěl dívat. Těkám očima ze strany na stranu a ukládám si do paměti další a další detaily. Nad hlavou mi září výkonné reflektory. Jednu stěnu asepticky bílé místnosti bez oken zabírá zrně elektroniky. Připadá mi to jako největší počítač na světě. Základní desky, paměťové moduly, kilometry svázaných kabelů, chladicí potrubí... otáčím oči na druhou stranu. Starodávná dubová knihovna, plná až po poslední regál, se sem hodí jako pěst na oko. Zaháním představu násilí a upírám zrak k trojici mužů v bílých pláštích stojících u dveří. Mají na hlavě lékařské čepičky a lékařské masky a miniaturní kamery na plastových brýlích. Jejich oči jsou naprosto lidské a naprosto nezúčastněné. Prosbami o pomoc ani neztrácím čas. Oči Temnoty mě přitahují stále silněji.

„PROSÍM! Udělám, co budeš chtít! Tohle není nutný!“

Temnota se na mě dívá stále stejně neproniknutelně.

V rukou se jí objevuje černostříbrný přístroj připomínající klon poloviny vybavení stomatologické laboratoře s předimenzovaným vibrátorem. Tam, kde by měl vibrátor výčnělek určený pro stimulaci klitorisu, se třpytí dlouhá skleněná jehla.

V několika následujících okamžicích jsem komunikoval poněkud neartikulovaně.

*

„Působivé výstupy. Poněkud monotematické, ale působivé,“ odložila Temnota přístroj zpátky na pult mimo mé zorné pole. Zhluboka jsem oddechoval, hlasivky mě bolely jako po intimním kontaktu s rašplí a světlo nad hlavou se mi očima propalovalo hluboko do mozku. Po tvářích mi tekly slzy. Jaký je to pocit, čekat na nelidské mučení, se slovy popsat prostě nedá. Ta bezmoc... to vědomí, že za chvíli to začne bolet a neexistuje vůbec nic, co by to mohlo odvrátit nebo aspoň oddálit... z toho by se člověk mohl zbláznit.

Kdyby měl ovšem štěstí.

*

„Podívej, vážně to nemusíš dělat, tohle není moje knížka, tohle je realita, já ti přísahám, že prostě nevím, kdo seš, já si ani nejsem jistý tím, kdo jsem já, jestli jsi četla moje knížky, tak víš, že kdyby tohle byla jedna z nich, určitě bych ti nekecal, vem si třeba tu s tím démonem, tam jsem prostě taky nevěděl, že...“

Ženin prst na rtech mě zastavil účinněji než litr vteřinového lepidla mezi zuby.

„Bojíš se,“ usmála se Temnota. „Máš strach. Cítím to.“

Nejen ten smrad. I ty emoce. Jsi dobrý herec. Tedy tvá lidská část je dobrý herec. Nechme řeči. Oba dobře víme, že tato scéna může skončit jen jediným způsobem. Ne, nepřerušuj mě. Mohla bych ti vyříznout jazyk. Byl by to také zajímavý zvrat v příběhu, že?“

V jejich prstech se objevil skalpel. Moje zuby se k sobě tiskly tak pevně, až praštěla sklovina.

„Dovedu si představit desítky zajímavých zvratů. Myslím, že bych byla schopna napodobit tvůj styl. Například to, co máš mezi nohama. Hrdina – eunuch. Jak by se ti to líbilo?“

Tak hluboko, abych spatřil lesklou čepel dotýkající se mého rozkroku, jsem pohlédnout nedokázal. Oči se mi snažily spíš vyvrátit vzhůru.

„Ale to by bylo poněkud trapné, že... už vím, co bys napsal. Mučení. Na mnoha a mnoha stránkách. Proč myslíš, že tady mám tyhle... věci? Abych pravdu řekla, jsou úplně zbytečné. Vím, co musím udělat. Ale naprosto netuším, proč bys u toho musel mít v análu zaraženou tamtu... věc. Víš co?“ naklonila se ke mně. „Vykašleme se na to. Jsi... bůh. Bytost. Čas pro tebe určitě vůbec nic neznamená. Když budeš chtít, můžeš to tam dopsat pak, OK? Mezi námi, ty tvé drastické popisy beztak jen odhánějí čtenáře. Koukala jsem se na internet, víš. Pár citlivek kvůli mučení ani nedočetlo Sféru. Takže... možná jsem špatně napsaná postava, ale nehodlám si tady hrát na řeznici. Už jsem čekala strašně dlouho. A kromě toho, potrápiti tě můžu i rychleji. Co třeba... nahota? Je to ponižující, je to snadno představitelné... Tebe nahota taky přitahuje. V té knížce s tím fešákem na obálce... hlavní hrdina byl nahý dost často. Psal jsi ho podle jednoho kamaráda, že? Ne, nemusíš odpovídat. To není důležité. Důležitý jsi ty.“

S tím „ty“ mi odšmikla první knoflík u košile.

Chladný dotyk druhého skalpelu na rtech mě umlčel dřív, než jsem stačil znovu promluvit.

„Šššš, ššš, zlobivý chlapečku,“ usmála se Temnota. „Nevíš, že dlouhé dialogy nemají čtenáři rádi?“ Další knoflík. „Nudi je.“ Ještě jeden. „Chtěli by radši povídku.“ Další. „Mluvení děj natahuje.“ Lem košile mi sklouzl po žebrech. „Nezajímá je, že postavy mají svůj život.“ Opasek mi přestal svírat boky. „Nezajímá je, že mají co říct.“ Zabzučení prudce rozepnutého zipu se místností zvláště rozlehlo. „Většinou je nezajímá vůbec *nic*. Tak přece nebudeme tu scénu natahovat.“

Temnota se usmála. Chápavě. Téměř mateřsky.

A skalpely se jí v rukou rozezpívaly.

*

„Hmmm... že by humorný prvek?“ pozdvihla Temnota obočí. Její pohled na nejintimnějších místech jsem cítil jako dvě kostky ledu.

„Jsem si jistá, že ve výsledném díle bude něco vtipného o ledu. A o scvrkávání,“ vrátil se její pohled pomalu a zamyšleně k mé rudnoucí tváři. „Na chvíli jsem si byla jistá, že by mohl být čas na erotickou scénu. Hlavní mrcha spočine pohledem na hrdinově údu. Její bystrá mysl se v té chvíli zatmí. Nelidské oči se jí rozšíří. Snad i slina ukápně. Temnota se svléká. Ostré světlo stropních reflektorů mění její kůži v anatomicky dokonalou bělost mramorové sochy. Krajková tanga s nápisem Policie Čé eR v bezvýznamném detailu dopadají na bělostnou podlahu. Temnota se vyšvihává na bezmocného hrdinu. Její stehna jsou horká jako láva a přitom studenější než led. Hrdinův úd do ní vniká s takovou razancí, až se v temných očích rodí celá souhvězdí. Stránky se plní větami, ze kterých odkapávají tělesné šťávy.

Pubescentní čtenáři si přendávají knížku do levé ruky. A hlavní hrdina zatím používá svých nadschopností k tomu, aby se dostal z pout. Ale jak vidno, „šťouchla mě Temnota prstem do klíčové součásti nastíněného děje, „máš v rukávu zřejmě jiné eso. Což znamená, že na mě je, abych přešla přímo k akci. Tedy k věci.“

Znovu jsem se pokusil promluvit. A znovu to nestihl.

Nad obličejem se mi zjevily dvě ruce v lesklých rukavicích.

Držely docela obyčejnou roli kobercové pásky.

*

„Mmmhhhhmm!“ snažím se protestovat. Páska mě při tom tahá za strniště tak, až se mi do očí tlačí slzy, ale pro tuhle chvíli je mi to jedno. Kolem stolu stojí lékaři. V jejich očích si připadám jako pokusné morče počmárané liniemi plánovaných řezů.

Za možnost pohnout hlavou bych dal půlku života. Kolem lebky se mi stahuje něco studeného, těsného. Mám pocit, jako by se mi do kůže zarývaly tisíce drobných jehliček. Nesouhlasně svírám pěsti. Pot mi teče do očí. Slzy z očí. Svěrače se mi už nejspíš nikdy nesevrou. Mám takový strach, jako ještě nikdy v životě.

Hlavu mi svírá další přístroj. Na čelo mi přitiskli lepivá kolečka elektrod. V příštím okamžiku si nejspíš strhnu kůži kolem úst. Moje mlčenlivé řvaní nechává všechny přítomné ledově klidnými.

Thustý lihový fix na čele děsně šimrá.

*

Oko, do duše okno.

To už jsem taky někde použil. Kdybych tenkrát býval věděl, k čemu to povede, smazal bych tu knížku, spálil hard-disky a popel rozprášil do čtyř světových stran. Jestli jsem před chvílí mluvil o strachu, tak pro tenhle pocit rozežírající mi vědomí už zkrátka neexistuje slovo. Na víčkách cítím studené prsty. Do zorného pole mi vplulo něco lesklého. Než se mi to přiblížilo k očím natolik, že jsem na to už nebyl schopen zaostřit, přišlo mi, že to vypadá jako gynekologický nástroj. Mám dojem, že jsem tam viděl zuby. A ostří. A utahovací kolečka...

O amputaci očí jsem psal docela jistě.

Házím sebou tak, až několikátunový stůl povrzává. Ne že bych to slyšel. Konce mých přeražených kostí skřípou dvacetkrát hlasitěji. Bolest je příšerná.

Na to, abych omdlel, přece jenom nestačí.

*

Už neřvu. Teď mám spíš chuť se smát. Ne, pořád ještě jsem při smyslech. Žádné šílenství. Jen úleva. Ty nástroje nesloužily k vyjmutí mých bulv. Jsou to nějaké svorky. Mám v nich chycené řasy, takže nemůžu zavřít oči. Je to kvůli nějakému vyšetření. Žádná nechutná scéna z mojí knížky. Jenom *vyšetření*.

Než se mi v hlavě mohla zrodit myšlenka na to, že mě ještě pořád může čekat operace tisíckrát horší než chirurgické oslepení, vplula mi do zorného pole znovu Temnota.

Na tváři měla pobavený úsměšek, ve vlasech stříbrnou čelenku pokrytou počítačovými součástkami nejrůznějšího stupně miniaturizace a kolem krku těžký stříbrný řetěz s masivním křížem. Na ramenou světlé pihy. Na levém

ňadru antracitově černý symbol připomínající napůl orchidej, napůl lebku prolezlou hady. Kolem vztyčených bradavek drátěné symboly tvaru obráceného pentagramu. Hroty ostré jako jehla se v umělém osvětlení třpytí tak, až se mi bulvy roztráslly hrůzou. Levou paži zdobí tetování útočící kobry. Bříško naznačuje pravidelné návštěvy posilovny a níž pohlédnout nedokážu.

„Magii je nejlépe provádět bez odění,“ promluvila Temnota. „Nejsem si jistá, jestli to nebyl jenom tvůj perverz- ní vtíp, ale nechci nic zanedbat. Koneckonců, nemám se za co stydět. Ani to není moje tělo. Takže, opravdu to nepůjde po dobrém?“

Huhlal jsem do pásky s takovým zápalem, až mi sliny tekly z nosu.

„No tak ne,“ pokrčila Temnota rameny. „Pustíme se tedy do díla.“

K dalším protestům už jsem se nestihl ani nadechnout. Za hlavou se mi ozval zvuk, jako když se pohybuje těžká technika a na chvíli jsem měl pocit, jako by se moje čelenka dostala do magnetického pole. Pak to cvaklo a mně začaly příšerně brnět zuby.

Temnota pozdvihla ruce. Kolem pravého zápěstí měla tři zlaté náramky.

A v levé ruce druhý díl *Iusta*.

*

Nevím, jak se dá vyjádřit překvapení, když máte na obličejí půl tuny přístrojů, ale mně se to zřejmě nějak povedlo.

Temnota pohlédla na knížku a zpátky mně do očí.

„Překvapení v tuhle chvíli? Ale no tak. Jsem *hlavní* padouch. Tohle by došlo i podřadnějším nepřítelům. Nedělej

411

MASSIMO CASPARRI
JUSTUS
IL CASTELLANO

Illustration of feet wearing sandals, positioned in the foreground.

z té své postavy zase takového hlupáka. Máš knížky přímo nabité kompletními popisy magických rituálů. Vážně sis myslel, že mi nedojde, k čemu tam jsou?“

Huhlal jsem stále. Pořád zbytečně.

„I když tedy musím uznat, že jejich účel jsi zakamufloval dokonale. Než jsem přišla na to, že vysvětlení musím hledat přímo v reáliích tohoto světa, málem jsem přišla o rozum. Ale s tím jsi samozřejmě počítal, že? Věděl jsi, že na to přijdu až na poslední chvíli. Vzal jsi v úvahu i internet. Věděl jsi, že mě nakonec napadne hledat kouzla tam.“

„Mhmmmmhmmmm!“ vedl jsem si svou.

„Možná bych ti to měla odlepit. Ale padouch přece musí mít dlouhý vysvětlující monolog před tím, než dočasně zvítězí. Musí čtenáři všechno objasnit. Protože čtenář je většinou líný trouba. Nenapadne ho vstát v tento okamžik od knížky a zapnout internet. Proč by měl sám zjišťovat, jak jsem přišla na to, že magie použitá v jedné části téhle knížky,“ zamávala mi *Iustem* před obličejem, „je ve skutečnosti doslova opsaná z jednoho filmu? A že v tom filmu byla prezentovaná jako kouzlo pro přenos duše? Vždyť mu to můžu hezky vyložit jedno po druhém. Jak jsem od začátku věděla, že vysvětlení mé existence je v tvé hlavě. Jak jsem uvažovala o duši, mysli, mozku... jak mě konečně napadlo, že to všechno je jenom slovní hříčka. Protože já potřebuju to, co máš v hlavě. Musím to přenést z tvé mysli do své. A nemůžu to udělat obvyklým způsobem, protože... Víš, tohle mi nesesedlo asi nejdéle. Naučila jsem se toho z lidských myslí strašlivou spoustu jen tím, že jsem nahlížela lidem do hlav. Tak proč bych stejný postup nemohla aplikovat na tebe? Jistě, ve světě deště jsem byla zmatená a nenapadlo mě to, ale tady? Dotknu se tě a budu vědět. Všechno. Snadné, prosté... A v kontextu tvých knížek hrozně

nepatřičné. Jsem ráda, že mi to došlo daleko dřív, než jsme se v tomhle světě poprvé setkali... I když s tím jsi vlastně musel počítat, že? Jako postava musím být přesně tak inteligentní, jak je třeba. Nemohlo mě to napadnout až poté, co jsem se tě zkusila *dotknout* v tom vlaku. To bych příběh dost zdržela – mít tě někde zavřeného, ponechaného napospas dlouhým planým vnitřním monologům, zatímco by se tohle tady teprve stavělo.“ Temnota potřásla hlavou. „Promiň, ale propracovanost toho všeho mě nepřestává fascinovat. Každopádně, teď je všechno konečně připravené. Všiml sis? I barvu vlasů mám odpovídající – i když tedy myslím, že jsem se se sháněním zrzky trápila zbytečně. Tenhle fórek zaručeně nikdo nepochopí. No, ale zpátky k tomu podstatnému. K magii. Jelikož je magie jako taková v reálném světě nesmysl a tohle zatím vypadá jako docela reálný příběh, musím to podepřít vyspělou technikou. Kvantovými počítači a takovými věcmi. Prostě tím vším balastem, co je tady okolo. A myslím, že tohle by jako vysvětlení už mohlo stačit, ne?“

Zkusil bych protestovat huhláním v Morseově abecedě, ale znám z ní jenom S.O.S.

Huhlal jsem stejně.

„Nesouhlasíš? Ale já jsem... temnota. Přírodní síla. Něco zlého, prapůvodního. Copak já tuším něco o kvantové mechanice nebo o počítačích? Víím, jak manipulovat s lidmi. Najala jsem si nejschopnější mozky tohoto světa. Dala jsem jim teorii. Nabídla neomezenou finanční odměnu, pokud dokážou převést teorii do praxe. Pokud dokážou za pomocí technologie zprovoznit alespoň ta kouzla, ke kterým je v knížkách návod. A oni to dokázali. Mě víc nezajímá. Jestli jsi chtěl dvě stránky věrohodně vypadajících technoblábolů, měl sis najít jiného padoucha. Já... jsem temnota akce.“

Na půvabné tváři se rozlil úsměv.
Nelidský.
Jak jinak.

*

Ve stropě se zrodila tenká trhlina a začala se rozšiřovat. Na tváři cítím chladný večerní vzduch. Na nebi jsou hvězdy. Přesně tři. Jak se sněhově bílý strop rozestupuje, přibývají. Temnota hýbe obličejem, jako by si procvičovala mimické svaly. Knížka v jejích rukou vypadá, jako by byla čtená nejmíň stokrát.

Šedou kůrou mozkovou mi projíždějí ultratenké jehličky. Přístroje zběsile pípají.

„Takže. Začneme,“ řekla Temnota jakoby přiškrceným hlasem. „Dvanáctá hodina odbila a čas na legrácky pominul. *Adedui Damballa, Varenchella santaria...*“

Temnotin hlas se vznesl k hvězdné obloze jako nesený na křídlech supů. Mozkem mi prošlehla elektrická jiskra. Miniaturní trysky mi vstříkly na vyvalené bulvy spršku chladivé tekutiny.

A hvězdy začaly mizet.

*

Elektrické impulsy mi čechrají šedou kůru mozkovou. Po bradě mi tečou sliny. Cítím vítr ve vlasech. Lékaři se věnují přístrojům. Působí přitom jako někdo, kdo se zoufale pokouší ignorovat dění okolo. Umělé osvětlení poblikává. Temnota čte.

„*Ouuu Ya Shungoo...*“

Stůl se pode mnou otřásl. Poslední hvězda zhasla.

„*Yim Ya Macumba!*“

Temnota mi přiložila tři prsty na kořen nosu.

„*Dej mi sílu, o kterou tě žádám!*“

Tam vysoko na obloze se snad právě otevřela díra do jiného prostoru. Vystříkly z ní mraky. Moc mraků. Vítr se změnil v orkán. Mraky rozervalo krajkový blesků. A zvuk hromu na okamžik přehlušil i pípání přístrojů.

Zněl skoro jako smích.

*

Kdybych mohl, vyrval bych jí tu knížku z rukou. Kdybych mohl, vyrval bych sám sebe z pout a utekl tak daleko, jak jen by to šlo. Tohle si *pamatuju*. Ne jak jsem to psal. Jak jsem to *zažil*. V těch mracích se za chvíli objeví...

„*Le'veurre merci debeaux chaiom,*

Cecieoux entie ami pourte mourte!“

Černočerná bublající tvář patřící dávno zapomenuté bohyni se ušklíbla. Jehlovité zuby tvořené mnohakilometrovými zášlehy blesků zazářily. Orkán zazněl jako hadí sykot stvůr, které měla bohyně místo vlasů.

Temnota četla dál.

„*Mortiesse me'ludeveirre chordemie vauchie!*“

Bohyně se rozesmála. Vražedným blýskavým smíchem. Zornice v dosud černých očích zaplály ohněm pekelným. Snad tam kdesi vysoko v mracích právě explodovala dvojice dopravních letadel. Jen pro efekt.

„*A'dele pourte quesai Damballa!*“

To už neřekla Temnota sama.

To už jsem řekl s ní.

Impulsy v mozku mi škubaly příslušnými svaly s takovou zručností, o jaké se žádnému loutkoherci v životě nesnilo.

*

„*A’dele pourte quesai Damballa!*“

Nechci to říkat. Nechci. Nechci... Já...

Moje mysl se rozpíná. Jako by lebka přestala existovat. Jako by ji některý z těch přístrojů odteleportoval. Temnotiny rty se najednou pohybují strašlivě pomalu. Moje myšlenky jsou jako chapadla. Jako pramínky kouře. Ten víchr na ně nemá vůbec žádný vliv. Stahuje je něco jiného. Nevím co. Mám potíže myslet. Temnota se dívá napůl do knížky a napůl do nebe. V očích se jí odráží tvář stvořená z mraků.

„*A’DELE!*“

Svět se třese. Knihy padají na zem. Lékaři taky. V mém mozku se rodí světlo. Tak jasné... září skrz ty pramínky. Září mezi jednotlivými závity mozku. Víc. A víc. V každém jeho paprsku je vědění. Moře vědění.

„*POURTE!*“

Naše hlasy zní mocněji než boží polnice. Tvář bohyně kypí. Mezi těmi zuby by mohly skončit celé světy. Tenhle se otřásá v základech. Dívám se jí přímo do očí. Oheň v nich hoří strašlivou silou. Je v něm něco... něco... něco...

„*QUESAI!*“

Povědomého.

*

„*D... A... M... B...*“

Čas začíná popírat sebe sama. Jméno bohyně je nabitě nepředstavitelnou mocí. Až bude vysloveno, natáhne ona svou strašlivou ruku. Vezme mou mysl a rozloupne ji jako pomerančovou slupku. Moje duše bude ležet na její božské

dlani, obnažená a zranitelná. Vše co jsem, bude odhaleno. Temnotě. A mně. Pohlédnu sám sobě do duše a v té chvíli zešílím, protože něco takového není určeno pro lidské bytosti. Vím to. Ta pravda je skryta v planoucích zornicích. Bohyně se stále směje. Už jsem ji takhle viděl. Mnohokrát. Dávno. Dávno před tím, než...

Čas se zastavil.

Obloha vzplanula bílým světlem.

Mě po tváři pohládl lehounký závan vzduchu. Jako by někdo natáhl ruku k mé tváři.

A Temnota spolu se mnou dokončila to jméno.

*

Strašlivá odrápená ruka se prorvala máma očima. Byla jako dvě rozžhavené kovové tyče, jako naostřené kosti porostlé zelenými chuchvalci masa. Odhrnula stranou mozkovou blánu, vnořila se mezi závity a pronikla až do samotného středu mého já.

Drápy se sevřely kolem mojí duše. Vytrhly ji jako maličké srdíčko z roztráštěné hrudi čtyřletého dítěte.

A čas se rozběhl.

*

„Ne! Ne! Neeeeee!“

To neřvu já.

To řve Temnota.

Živá tma jí teče po tvářích zrůzněných hrůzou. Moje kniha jí vypadla z rukou. Klopýtá pozpátku od mého stolu. Rovnováha ji zrazuje. S hlasitým plesknutím dopadá na zadek. Její paty se zarývají do podlahy stejně jako její

nehty. Pořád křičí. Tak, jak jsem ještě žádného člověka křičet neslyšel.

Sotva si toho všímám.

V hlavě mi doznívá pocit, jako by svět přestal existovat. Jako by moje duše byla uvržena na místo, kde neexistuje prostor ani čas. Temnota tam byla se mnou. Naše duše se téměř dotýkaly. Bylo to, jako by někdo prozkoumával každíčký atom mého těla. Bylo to...

A potom už ne.

Temnota začala křičet hlasem beze slov. Smích bohyně naposledy vyplnil nekonečno.

A pak jsme byli zase tady.

Já pořád stejný.

A Temnota šílená.

*

Kdybych měl po tom zážitku ještě sílu uvažovat, asi by mi jí bylo líto. Sedí u zdi. Nahá jako novorozeně. Svírá si hlavu v dlaních a kolena má přitažená k bradě. Něco šeptá jazykem, kterým na mě mluvila tehdy v deštivém světě. Nikdo se nemá k tomu, aby jí pomohl. Doktoři mají strach. Vidím jim to v očích. Jejich předtím snědá kůže má teď téměř stejnou barvu jako jejich masky. Hučení větru ustává. Mračná tvář dávno zmizela. Nad hlavou se mi zase rozsvěcejí hvězdy. Jsem hrozně unavený. Chce se mi spát. Chce se mi strašně...

Spát.

*

Probudilo mě... nevím, co mě probudilo. Otevřel jsem oči. A spatřil Temnotu. Její tvář se nade mnou vznášela jako

Měsíc, který přečkal atomové bombardování. Bílé vlasy jí splývají po ramenou. Ve tváři má tisíc a jednu vrásku. Levý koutek jí cuká. Tma se jí vylévá z očí a roztéká se po celé tváři. Vypadá to jako nepravdělný příliv a odliv.

„Věděl jsi to?“ Zašeptání slabší než zaševelení vánku.

Zjišťuji, že nedokážu ovládat svoji tvář. Elektrické impulsy musely...

„Jak jsi mi to mohl udělat?“ zasípěla Temnota. „Proč... proč? Co jsem ti... *Proč?*“

Podlomila se jí kolena. Její dlaň se na chvíli opřela o mé rameno. Černé oči na dlouhý okamžik zmizely pod spuštěnými víčky.

„Byla jsem... šílená. Myslela jsem, že je to... *hra*,“ zabodlo se mi temné světlo do očí. „Jenom *hra*...“ Groteskně zkřivenými prsty si prohrábla vlasy. „Ale čas na hry pominul. Ty to nevíš. Jsi jenom... Jsi všechno. A jsi nic. Jsi všechno, které se stalo ničím a mohlo by se stát vším. A to by znamenalo...“ Temnota ode mě poodstoupila. Krokem ladným jako chůze epileptika při záchvatu. „Nechala jsem připravit... zařízení. V rámci hry. Byla jsem šílená. Musím... musím si to promyslet. Ty to nevíš... pořád to může být... ale ne. Ty to vážně *nevíš!*“

Tma se jí stáhla zpátky do očí rychlostí útočícího hada. Černé světlo zazářilo o něco jasněji.

„Odved'te ho. Kompletní podpora života. Trojnásobné jištění. Nesmí se probudit. *Nikdy!*“

To poslední slovo mě prásklo po vědomí jako bič. Znovu jsem se pokusil otevřít ústa.

A někdo mi zabodl jehlu do předloktí.

KAPITOLA 2.

Záchrana?

Tlustá sestra se nade mnou sklání a otírá sliny tekoucí mi po bradě. Doktorka si za mými zády nejspíš brousí nástroje. K čelisti mám přišroubované jakési udělátko, abych nemohl zavřít pusu. Zuby mě při tom bolí, jako by mi po nich někdo klepal čímsi kovovým. Za oknem je jaro. Nesnáším tu bábu. Novokain nejspíš prodává na černém trhu. Ten, který zásadně odmítá píchat nám, středoškolákům. Při jakémkoli zákroku. Vrtání, trhání, tohleto šílené poklepávání... cokoliv. Připadá mi, jako by se to ťukání přenášelo přes čelist do celé mé lebky. Mám dojem, že mi mozek začíná vibrovat. Co je to sakra vůbec za zákrok? Neměl by být pacient informovaný? Neměl by pacient třeba nejdřív *souhlasit*? Slintám a bolí to a je mi zima. Beztak jsou to sadistky. Natáčejí si mě na video. Až vypadnu, sestřihají to na patnáctiminutový klip, do snímků přiretušují pouta a pošlou mě na nějaké sadomaso gay stránky. Divím se, že jsem si nemusel svlíknout triko. Ty mrchy by to beztak okecaly stejně jako absenci protibolestivé injekce. Nejspíš abych si neposlantal šaty.

Kruci, co tam ta pomalá ženská dělá? Vždyť to strašně bolí! A je tu zima jako v Rusku. Úplně se klepu. Strašně, strašně moc. Proč aspoň nezavřou okno? Vždyť tu všechno zvlhne. Kalhoty se mi k nohám úplně lepí. Triko taky. To křeslo je úplně promočené. Jak to, že jsem si toho nevšiml? Jak to, že...?

Otevřel jsem oči.

A dávno mrtvá sestra se rozplynula.

*

Otevřel jsem oči do pronikavé modři. Zima se mi do těla zakousla s novou intenzitou. Sen vysublimoval do ztracena. Zalapal jsem po dechu a málem si při tom ukousl jazyk. Taková zima mi v životě nebyla. Cvakat zuby jsem musel i v bezvědomí. Pořád to nemůžu zastavit. Vjemy se mi do mozku zabodávají jako ledová kopí. Jsem nahý. Jsem ve vodě. Ta voda mi dosahuje k hrudi. Výš než k hrudi. Ke krku. K...

Zamlel jsem se a šplíchanec ledové tekutiny mi zmrazil obličejové svaly. Bylo to, jako vrazit tvář do hromady nožů. Nohy mi podklouzly. Na chvíli jsem se málem ponořil pod hladinu. Pokusil jsem se opřít rukama. Ta pravá je stále zlomená. Kdybych se teď bolestí pomočil, nejspíš se utopím. Sklo děsně klouže. Sklo přede mnou, sklo za mnou. Skleněný válec. Vody za ten okamžik o dost přibylo. Noha mi znovu podklouzla, ale tentokrát se zarazila o stěnu válce. Napůl jsem se vynořil, napůl vyskočil.

Že přede mnou stojí Temnota, jsem si všiml až teď.

*

„Nedělej to! Prosím! Prostě to nedělej!“ řvu, až mi zaléhají uši. Temnota se na mě dívá přes skla černých brýlí. Na sobě má župan stejné barvy. Na nohou chundelaté bačkory. Detaily se mi usazují v paměti jako kal na dně nádrže. Vodu už mám zase až u hrudi. Nad hlavou sotva třicet centimetrů volného prostoru. V kovovém stropě je otvor. Nejspíš proto, aby voda mohla nerušeně stoupat.

Temnota přistoupila tak blízko, až se špička jejího nosu zploštila o sklo. Začal jsem mlátit pěstí do stěny. Dunělo to tak temně, jako bych místo do skla tloukl do železobetonové zdi.

„Prosím!“

Do úst mi vnikl šplíchanec tekutiny. Voda to není. Chutná to trochu jako alkohol, trochu jako něco úplně bez chuti. Vyplivl jsem to jen proto, abych se v příštím okamžiku napil víc. Pokouším se plavat a ječet zároveň. Plavat se zlámanou rukou je peklo. Tekutina mě štípe v očích, v nose, v uších i v odřeninách na čele. Na hladině se vznáší odlepená náplast.

Voda stoupá.

Temnota se dívá.

Vztlak mě tiskne čelem proti stropu. Ústa mám pevně zavřená. Nosní dírky zpola zaplavené. V očích už zase smrtelnou hrůzu. Mrkám tak zuřivě, až se dělá vlnobití.

Nos už mám taky pod hladinou.

Je tu strašné ticho.

S plícemi naplněnými tekutým ohněm se odrážím od stropu. U dna musí být ventil. Prostě musí. Sehnu se a...

Před očima se mi mihl rozvlněný obraz Temnoty.

Odcházela.

Lem županu se jí vlnil kolem kotníků a její záda se vzdalovala, jako by tu mrchu vůbec nezajímalo, jestli se z téhle pasti dostanu, jestli...

Na tohle nemám čas.

Vydechl jsem z plic vzduch zbavený veškerého kyslíku a odrazil se rukou od stropu.

Dno bylo na první pohled hladké. Oči mě pálily a tekutina jako by matněla. Šátral jsem po dně. Výpusť tady být prostě musí. Nemůžou to přece vypouštět kýblem.

Ve chvíli, kdy jsem nehty přešel přes téměř nezmatelnou spáru, se bolest v plicích stala nesnesitelnou. Žebra jako by mi praskala. Nenadechnout se už prostě nešlo.

Plíce mi zaplavila tekutina.

Kdesi mimo nádrž se ozvalo pípnutí.

A já se ve stejném okamžiku propadl do bezvědomí.

*

Není mocnější síly, než je pud sebezáchovy. To bezvědomí muselo trvat desetinu sekundy. Možná míň. Opřel jsem se o domnělou zátku a zatlačil celou svou vahou. Nadnášený tím svinstvem jsem nemohl vážit moc, ale...

...stačilo to.

Zátka pod mou rukou ustoupila.

A kolem ní se zrodil vír.

*

Odrazil jsem se ode dna a zarazil se o strop. Temně to zadunělo a já měl na okamžik před očima tmou a moc hvězdiček. Nejjasněji mezi nimi svítala ta s nápisem „jestli teď omdlíš, utopíš se“.

Držel jsem se té myšlenky, vykašlával tekutinu a z toho, jak mi do plic znovu proudí vzduch, jsem se málem znovu vyprázdnil.

Tentokrát blahem.

Obecnou fyzikálně uznávanou pravdou je, že nejnižší přípustnou teplotou je nula Kelvinů. Což je blbost. *Tady* je zima mnohem větší. Tekutina se mi čeří kolem kolen, film na mojí kůži se vypařuje a před očima mám stejné efekty, jako když se dělají mžitky. Tohle ovšem žádné mžitky nejsou. To mi bulvy prorůstají ledovými krystalky. Kdybych řekl, že se zimou chvěju, bylo by to stejné jako nazvat armagedon drobnou nepříjemností. Mám dojem, že na klešající hladinu dopadají mikroskopické úlomky skloviny. Brada mi vibruje tak, že mít po ruce ženu, dokázal bych ji zabít sérií orgasmů. Je mi *zima*. Je mi *kurevská zima*. Je mi taková zima, že v mém mozku začínají fungovat principy supravodivosti. Ten šedý zvrásněný parchant to používá jen k tomu, aby mi mohl o to rychleji připomínat, jak strašná je mi *zima*.

Poslední kapka zmizela se zvukem ne nepodobným konečně vypuštěné vaně, která má něco s odtokem. Klepu se ve skleněném válci a nemám na sobě ani nitku. Ne že bych se musel před někým stydět. Ta tekutina nechala na stěnách rovnoměrný neprůhledný povlak. I když... ono to spíš vypadá, jako by to nebyl povlak, ale špína a není to ani tak uvnitř jako spíš zvenku. Napadá mě, že by to mohlo vlastně být polopropustné zrcadlo. Taky mě napadá, že na zrcadlo to pozoruhodně postrádá odrazivost.

Přítiskl jsem obličej na sklo tak těsně, jak to jenom šlo. Mám pocit, jako bych dokázal vidět ven. Hýbe se tam něco, nebo se mi to jenom...

Když se přímo přede mnou zhmotnila tmavá skvrna, vypovědělo mi srdce na okamžik službu.

V následujícím okamžiku se leknutí přelilo ve starý známý strach. Ať už měla ta koupel znamenat cokoliv, teď si pro mě znovu jdou. Teď...

Strašlivé zadunění mě málem srazilo na kolena. Na chvíli jsem nebyl schopen udržet rovnováhu. Před očima se mi rozběhla síť prasklin.

Další rána.

Přitiskl jsem si ruce na uši. Mozek se mi v lebce klepal jako čerstvá huspenina. Zvukové vlny odrážející se od stěn jsem téměř viděl.

Tu kovovou tyč taky.

V příštím zlomku sekundy narazila potřetí do skla. Praskliny se propojily a sklo se roztříštilo. Tyč se zastavila sotva centimetr od mého břicha. Tlusté stěpy se mi začaly sypat k nohám. V nose mě zašimrala intenzivní vůně prachu. Asi jako když se protrhne pytel vysavače.

Tak moc, jako v to, že tohle není standardní způsob otevírání válce, jsem nedoufal nikdy v nic.

*

Neznámý zachránce přestal atakovat mé skleněné vězení ve chvíli, kdy z přední části válce zůstaly jen stěpy válející se kolem mých nohou. Upíral jsem oči k zemi a šinul se ven tak pomalu, jak to jen šlo. Namodralé sklo se tvářilo neuvěřitelně ostře. Až se dostanu ven, budu mít nohy stoprocentně oholené. Jestli při tom udělám krok delší než jeden milimetr, přidají se k tomu rozřezané šlachy.

Šinul jsem se ven tak pomalu, až jsem měl skoro pocit, jako bych viděl růst nehty na svých nohou.

Vážně.

*

Poslední stěp zůstal za mými patami. Oddechl jsem si tak, až se na kaluži, ve které jsem stál, udělaly vlnky.

Do zorného pole mi vklouzla ta tyč – teď jedním koncem opřená o podlahu. Můj pohled ji sledoval takřka automaticky. Bosé nohy. Holeně bez jediného chloupku, dloooouhá stehna...

Jel jsem výš a cítil, jak mi rudnou uši. Slečna je přírodní brunetka. Má ploché břicho a ňadra menší a pevnější než ta, kterými disponuje Temnota...

Modročerná modřina rozlévající se mezi těmi ňadry můj pohled patřičně urychlila.

Pohlednou tvář zhruba dvacetileté holky už jsem absorboval v jediné sekundě. Měla zarudlý nos i uši, promodralé rty pevně stisknuté a hnědé oči, které...

Jsem už někde viděl už mi hlavou neproletělo.

Ta kovová tyč skoro ano.

*

Nevím, jak jsem dokázal uhnout, ale uhnul jsem. Zubatý konec tyče se mi mihl před očima. Na okamžik jsem zíral do stropu. Co pohnulo mýma nohama, nevím. Napůl jsem ustoupil, napůl poodklouzl. Mít o pět milimetrů kratší krok, urazilo by mi další mávnutí tyče nos. Zastavovat v takové situaci by byla sebevražda. Hnal jsem se pozpátku od té holky jako na mistrovství v rychlobruslení. Šedá břička mi odstříkovala od pat. Moje záda narazila do zdi. Temeno taky.

Tyč se v dívčiných rukou změnila v hučící ztělesněnou smrti. Takhle vražednou sestavu bojového umění jsem

v životě neviděl – to, že je holka nahá, celkový dojem jen podtrhuje. Dopředu – k omláčeným dveřím za jejími zády – by mě nedostali ani párem koní. Nohy mi na mokré podlaze kloužou. Zkusit se protlačit zdí mi přijde jako tisíckrát lepší nápad.

Dívka strnula v póze, z jaké by měl Karate Kid polutivní sny nejmiň do svatby. Naklonila hlavu tázavě k levému rameni.

Nadechl jsem se k úpěnlivému výkřiku.

A vržená tyč se mi zabodla pár mikronů od levého ucha.

*

Z tohohle se nevykecám.

To jsem si pomyslet stihnul.

Nic dalšího už ne.

Holka se změnila ve ztělesnění pohybu. Byla u mě dřív, než zvuk vibrujícího kovu dorazil k mému bubínku. Její ruce se přimkly k tyči. Vyrvala ji ze zdi strašlivou silou. Betonové úlomky mi zabubnovaly na rameni.

Do následného bodnutí dala snad veškerou svou sílu. Jako by kopí drželo ve vzduchu a ona na něj musela nalehnout, aby ho donutila k pohybu. Napínající se svaly z ní na okamžik dělaly téměř umělecké dílo.

Tyč se rozlétna proti kořeni mého nosu strašlivou rychlostí.

*

Uhnul jsem já nebo ta tyč?

Ve zdi je další díra. Koutkem oka vnímám, jak se kov zase chvěje. Dívčina rozostřená tvář je od té mé daleko snad půl metru. V jejích očích plane nenávist a zmatek.

Nevím, čeho je víc.

A nemám čas to zjišťovat.

Odrazil jsem se od zdi a vrhl se přímo proti dívce. Proti mým osmdesáti kilům nebude mít...

Rána pěstí do brady mi přetrhla zběsilou nit myšlenek, levé koleno mi někdo odkopl do dále, v hrudi mám nejspíš díru a že se s pravou rukou za zády dokážu dotknout vlastní začínající pleši, jsem do téhle chvíle netušil.

Podlaha mě přivítala s otevřenou náručí.

Padnout nahý na mokré linoleum dost štípe.

Když se vám hned potom někdo pokusí vykloubit ruku, tak to zase tak nevadí.

*

„Vzdávám se! Vzdávám se! Vzdávám séééé!“

Ramenní kloub mi povylézá z jamky. Dívčí koleno mi drtí ledviny. Moje volná ruka bušící do podlahy po vzoru poražených judistů zůstává nepovšimnuta.

„Já jsem taky zajatec! Nechci tě znásilnit! Zabavili mi šaty! Jsem feminista! Přestáááň!“

Ucítil jsem na zádech změnu těžiště. Vlastní ruka mi povylezla ještě o kousek výš, jak se o ni holka opřela celou váhou. Na uchu mě polechtal její dech.

„Stvůro z temnot. Je konec tvým hrám. Unikl jsi mi tam, ale zde mi neunikneš. Nemohu-li proti tobě užití nižádné zbraně, zardousím tě holýma rukama. Neboť mé skutky řídí Pán!“

Štíhlé prsty mi projely strništěm na bradě. Než mi stačilo dojít proč, měl jsem hlavu vytočenou takovým způsobem, že bych si s dostatečně dlouhým jazykem mohl olízat záda. Strop je pokrytý sítí mokrých map. Většina mohutných

osvětlovacích panelů neplní svou funkci. Krční páteř protestuje tiše, ale o to bolestivěji. Mám pocit, jako by se mi o mozkomíšní kmen opírala čepel smrtčiny kosy.

Moje paty okopávají dívčin zadeček naprosto bez efektu. Na to, abych ji ze sebe shodil, mám já buď málo síly, nebo ona moc zkušeností. Ještě před chvílí volnou ruku mi svírá v ohbí kolene.

Krční obratle mi začínají stříhat první vlákenka míchy.

Kupodivu mi to přijde směšné.

Přežil jsem deštivý svět. Přežil jsem šváby. Přežil jsem Temnotu. A teď mě zabije nějaká šílená nahatá holka. Umru s holým zadkem a hlavou vytočenou ksichtem dozadu. Takhle blbou smrt bych nedal ani do vlastních knížek. Čtenáři by mi to nesežrali. Taková smrt je prostě strašně...

Nepravděpodobná.

*

To slovo se mi ani nestačilo prohnat hlavou celé. Nad hlavou mi něco příšerně zaprašťelo. Dlouhé táhlé *skříííp* mi postavilo všechny chlupy na těle. Holka nejspíš vrhla pohled přes rameno a málem tak bezděčně dokončila ukroucení mé hlavy.

Vzápětí ji cosi sundalo z mých zad s takovou lehkostí, jako když člověk cvrnkne do pavouka.

*

Kdyby to něco udeřilo z opačné strany, urvala by mi dívčí ruka hlavu. Takhle mi její prsty jen sklouzly po vousích. Žáda mi polaskal mohutný závan vzduchu. A ještě jeden – tentokrát v opačném směru. A další.

Na ten čtvrtý už jsem nečekal. Hlavu jsem za těch pár okamžiků dokázal přetočit do polohy, v jaké ji chtěl designér lidské kostry mít. Na bolest a podobné podružné pocity nemělo cenu myslet.

Zapřel jsem se o zaplavenou podlahu a překulil se stranou. Zlomená ruka se mi při tom dostala pod tělo. Pořád jsem se nezabýval podružnostmi. Ohromný stropní panel visící jen na smotku kabelů se mi nad obličejem zhoupł počtvrté. S majestátností, s jakou se pohybují jen opravdu těžká tělesa. Kdyby teď kabely povolily, ohodil by můj rozcáknutý mozek kompletně celou místnost. Ne že by nepotřebovala vymalovat.

Odrazil jsem se patami. A ještě jednou. Kdesi za mými zády začalo něco čvachtat. Otočil jsem hlavu. Natažené vazy jsem cítil napůl jako gumu, napůl jako obnažené nervy laskané šmirglpapírem.

Ta holka se zvedala. V obličejí měla nepřítomný výraz, hrud' měla jasně červenou rychle přecházející do fialova a ta tyč ležela na půli cesty mezi mnou a jí.

Na linoleu pokrytém souvislou vrstvou tekutiny se běhat moc nedoporučuje.

Když vás to může zachránit před smrtí, tak naopak.

*

Jak se po té ráně dokázala nadechnout, to jsem nechápal. Jak se jí povedlo postavit, taky ne. Sevřel jsem v rukou tyč. Vypadala jako něco, co původně plnilo svou docela mírumilovnou funkci někde tady okolo. Pokrývaly ji skvrnky rzi a byla těžší, než jsem čekal. Holka mi zabodla pohled do tváře. Napadlo mě, že s tou tyčí můžu kvůli zlámané ruce předvádět maximálně tak jízdu v tramvaji.

Holka udělala první krok.

Praštil jsem koncem tyče do země jako ratištěm kopí. Výraz ke všemu odhodlaného hrdiny z řeckých bájí se mi nejspíš tak docela nepovedl. Dívka udělala další krok. Vycenila zuby. Mokrý vlasy padající do obličejě dodávaly jejímu výrazu punc uvěřitelnosti. Moje mužství se pokusilo ukrýt kdesi hluboko.

Na tohle nemám, prolétlo mi hlavou. Hýbání krkem už jsem neriskoval. Otočil jsem se celý. Dveře tam pořád ještě byly. Kovové, orezlé, zavřené. Ale přesto byly. Otočil jsem se zpátky. Holka se tvářila ještě o řád neústupněji, levou rukou si tiskla žebra a její šourání začínalo připomínat normální chůzi.

Ukázal jsem jí holá záda a rozčvachtal se ke dveřím takovou rychlostí, až mi šedomodrá břečka stříkala do očí.

*

Vždycky jsem měl rád akční filmy. Pamatovat si zajímavé scény bylo ve chvílích, kdy jsem potřeboval inspiraci, hodně fajn.

Teď už to tak fajn není. Mlátím do zašlého elektronického panelu pěstí a hlavou mi letí scéna z prvního Terminátora. Sára Connorová se snaží dostat do fabriky a nezničitelný kovový zabiják se k ní přibližuje šouravým krokem.

Nikdy bych tomu nevěřil, ale bosé nohy dvacetileté holky dokážou znít ještě zlověstněji než kov budoucnosti drhnoucí o beton.

*

K tomu, abych na ten panel vyzkoušel osvědčené hollywoodské řešení – rozmlácení na kousky tyčí – jsem se už nedostal.

Holka se přiblížila na dva metry. Posledních pět sekund se z mého zátylku musely zvedat dva pramínky kouře, tak intenzivně se mě pokoušela propálit pohledem. Otočil jsem se, tyč mezi ní a mnou.

Dívka pozvedla koutek úst. Z hrdla jí vyšlo zavrčení.

Sotva jsem stačil nastavit tyč.

*

Nevím, jestli to mrtvolné šourání byla jenom kamufláž, ale teď po něm nezbyla ani vzpomínka. Holka se na mě vrhla děsivou rychlostí. Výskok, vypnuté chodidlo, napnuté svaly levé nohy, téměř nedbalý úder proti mé tyči. Otočka ve vzduchu.

A kop pravou nohou.

Kdybych měl dost bojových zkušeností, abych se pokusil vyhnout tomu prvnímu, předstíranému kopu, asi by mi teď ten skutečný zamáčkl hlavu do dveří. Takhle mě její palec pošimral na uchu. Ozvalo se děsivé zadunění.

Její koleno se mi vmáčklo do žaludku o zlomek sekundy později.

*

Složil jsem se jako žehlicí prkno. V zorném poli se mi zjevila bosá noha dopadnuvší do tekutiny.

A moje čelo se s něčím srazilo.

Zaznělo to jako úder na obzvlášť dutý tamtam.

*

„Hele, nechceš se na to vykašlat?“ stihl jsem nadhodit dřív,

než se holka vzpamatovala. Sedíme na zemi asi dva metry od sebe, potřásáme hlavami a tiskneme si ruce na čelo. Já ruku. Někde uvnitř mě se chce něco strašně smát. Ta holka je dobrá. Nejspíš cvičený zabiják takových kvalit, že o tom většinou spisovatelé mého typu nikdy ani neslyšeli. Přesto jsem ji teď donutil sednout na zadek obyčejnou amatérskou hlavičkou.

Tomu něčemu uvnitř mě se chce smát opravdu hodně.
A já vím proč.

*

Tentokrát se nezatěžovala nějakým předstíráním. Vyskočila na nohy. V očích – za tou nenávisť – se jí na chvíli objevila bolest. Na malou chvíli.

Zvedl jsem ruku.

Rozběhla se ke mně po špičkách. Jestli se tenhle útok v japonštině nejmenuje *Jestřábí kvočna*, vylížu to tady všechno do sucha.

Prsty jsem luskl přesně ve chvíli, kdy se mi pokusila znovu ukopnout hlavu.

*

Tentokrát mi o čelo neukla její hlava, ale ohanbí. V té rychlosti to taky nebylo něco, co bych si rád zopakoval. Skončil jsem na zádech, ona na břiše. Když jsem se po ní otočil, ještě pořád klouzala.

Když jsem jí sedl na záda, tak už ne.

*

Zkroutil jsem jí ruku za zády. Rozumná část mého mozku by nemohla ječet vyděšeněji, ani kdybych právě nakopl hladového ledního medvěda do koulí.

Kašlal jsem na ni.

S vědomím, že mám sotva pár sekund, jsem se naklonil k jejímu uchu a spustil tak rychle, jako ještě ne.

„Svinské koleno, co, tu bolest jsi nečekala, udělal jsem to já, nejsem tvůj nepřítel, ale jestli s tím nepřestaneš, tak skončíš jako troska a já odsud vypochoduju nezra...“

Třísknutí zátylku do brady mě z jejích zad sundalo stejně spolehlivě jako uvolněné stropní osvětlení.

Rozplácl jsem se na zádech.

V následujícím okamžiku mi stála na hrudi a palec její levé nohy mě zlehka laskal na čelisti těsně pod uchem.

Vražednější pohled jsem v životě nespatril.

Ona pobavenější nejspíš taky ne.

*

„Nedělal bych to. Vážně ne. Mohla by sis ublížit,“ řekl jsem klidně a tiše.

„Zhyň!“ zaječela ona.

Svaly na stehně se jí napjaly.

Radši jsem zavřel oči.

*

Její váha mi zmizela z hrudi o dvě desetiny sekundy později. Současně se mě zmocnil pocit, jako by nade mnou někdo otevřel kohoutek s teplou vodou. Při předchozím blbnutí jsem myslet na mráz vážně nestíhal. Teď do mě teplo vli- lo život o to nečekaněji. Na chvíli jsem zatoužil ležet pod

hřejivým přílivem aspoň hodinu. Do monotónního hučení prosáky pleskavé zvuky.

Povzdechl jsem si.

A zase otevřel oči.

Přes spršku vodní tříště jsem zahlédl, jak se ke mně řítí. Obličej působil spíš jako karikatura na téma „marná zuřivost“.

Mávl jsem rukou.

A holka mě přeletěla neladným kotoulem, jak jí na mokré podlaze podklouzla noha.

*

„Nech toho. Prostě toho nech,“ stanul jsem nad ní nahý jako antický bůh. S tím, co se mi dělo v hlavě, jsem si připadal stejně. „Nemůžeš mi ublížit. Jsi blbá? Nic proti tobě nemám, ale jak vidíš, jsem tě schopný poslat pod kytičky. Nebo pod dlaždičky. Pod *tyhle* dlaždičky.“

Začala se škrábat zpátky na nohy s takovým úsilím, že kdybych nebyl promrzlý na kost a ona omláčená do modra, nejspíš bych se vzrušil. Takhle jsem jenom zlehka dupl patou do země. Kachličky pod jejím zadkem zaprašťely. Dívka znehybněla.

„Myslím to vážně. Přestaň, nebo ti ublížím. Víš, jaká je pravděpodobnost, že tě třeba zrovna teď rozbolí zuby tak, až nebudeš schopná ani myslet?“

Holka se zatvářila nejdřív nechápavě.

Pak už ne. Obličej se jí zkrivil do bolestné grimasy.

Promluvil jsem dřív, než jí bolest vyhnala z tváře všechno lidské.

„Stejná jako pravděpodobnost, že to bylo jenom něco s nervy. Něco chvilkového. Už chápeš? Nedokážeš mi

zkřivít jediný vlásek na hlavě. A už vůbec mě nedokážeš zabít. Jsem pořád lepší. Nejdřív to byly mince a podvědomí. Ale s tím, jak se mi daří další a další věci, si uvědomuju, že můžu vlastně *cokoliv*. Je to jak spirála. Čím víc to používám, tím snazší to je.“

V pohledu jí nenávist poprvé vystřídala jiná emoce. Zvědavost? Rodící se pochopení? Na čtení v lidských očích mě nikdy neužilo a v téhle chvíli nebylo nic, co by mě zajímalo míň. Moje vlastní slova jako by teprve prosakovala k tomu místu v mozku, kde probíhá proces pochopení. Myslím, že jsem na patře ucítil pachů strachu. Na neměřitelně malý okamžik, než ji spláchla vlna euforie.

Usmál jsem se. Nijak zvlášť mile.

A holka promluvila.

„Nečistá magie. Temná magie. Buď proklet.“

„Žádná magie, ty blbko,“ povzdechl jsem si. „Kvantová mechanika. Pravděpodobnost. Kodaňská interpretace. Vůbec nevíš, o čem mluvím, že ne? Nejses schopná pochopit, jak úžasná je realita a tak do toho mícháš magii a považuješ mě za bůhvíco. Myslíš, že mi to nedošlo? To seš ty. Pistolník. Pistolnice. Prostě ten magor s revolverama. Nebo magorka, jak chceš. Ty tvoje oči se dost těžko zapomínají, víš? Tamto,“ ukázal jsem jí mezi vztyčené bradavky, „je moje práce, že jo? Měla jsi na sobě vestu, ale i tak ti to nalomilo žebra. Nebylas už ale stoprocentně výkonná a tak tě Temnota opustila.“ Znovu jsem se usmál. Ten božský pocit jako by zároveň otevíral brány pochopení. Jako by mi najednou bylo jasné úplně všechno.

„Takže, vážená. Uděláme za tím vším tlustou čáru, OK? Já nejsem tvůj nepřítel. Nebo aspoň *ted'* nejsem. Ted' jako ted'. V tomhle okamžiku. V téhle realitě. No, nekoukej na

mě takhle. Seš mi povědomá a přitom je mi jasné, že jsem tě nikdy předtím neviděl. Seš jako... prostě máš něco společného s mýma knížkami. Jako nejspíš každý, kdo se mě pokouší zabít. Ale víš, co? Kašlu na to! Jestli ti o to tak moc jde, můžeme si promluvit pozdějc. Teď, v tomhle okamžiku, máme *společného* nepřitele. Temnotu. Nepřítel mého nepřitele... no, určitě jsi to už slyšela. Jsme bůhvíckde a děje se bůhvíco. Místo toho, abysme zdrhali, jako by nám za patama hořelo, se tu vykecáváme. No dobře, já se vykecávám. Ty se mě zase snažíš zabít. Hele, jestli ti o to tak moc jde, napraskám ti zadek někde jinde a jindy. Do doby než se odtud dostanem, navrhuju příměří.“

Natáhl jsem k ní ruku.

Ignorovala ji. Dívala se mi do obličeje a myšlenky letící za jejíma očima jsem téměř viděl.

„Příměří s tebou? Já nedělám stejné chyby dvakrát. Snažíš se mne obelhat? Proč? Proč nepřiznáš, že užíváš temných vědění? Což bys jinak mohl být schopn zranit mne, aniž by ses mě dotkl? Toho by možná nebylo.“

„Kurva, holka!“ vyjel jsem na ni. „Vykašli se už na to! Teď na tohle není čas! Prostě...“

„Jest to velmi důležité. Přijmu tvou nabídku. Pokud mi dokážeš, že neužíváš magie.“

„Kristepane!“ vrhl jsem zoufalý pohled na dveře. „Tak jo. V rychlosti. Kvantová mechanika je...“

Jestli se z tohotohle dostanu, budu moct o kvantové mechanice pořádat kursy.

Rychlo. Kursy.

*

„Takže žádná magie,“ dostal jsem se k poslední kapitole.

„Prostě hroucení vlnových funkcí. Lusknu prsty a tobě povolí vazy. Proč ne? Jsem jediná bytost ve vesmíru, která na to zaměřila pozornost. Neexistuje jediný důvod, proč by se to nemělo stát. A tak se to stane. Když víš, jakým způsobem si to představit. Když nemáš pochybnosti. Když se nesnažíš realitu tvořit, ale místo toho si ‚vzpomeneš‘, co se v příštím okamžiku stane. Jasný? Hroutit se dají vlnové funkce úplně všeho. Klidně i hlavního vodovodního rozvodu,“ ukázal jsem na mohutný pramen vody. Tlak během mého přednášení polevil a voda už spíš jen prudce tekla, než že by tryskala. „Nebo jakéhokoli vybavení tady. A může to zvládat i podvědomí. Nejspíš. Prostě chci říct, že proto jsi mě nedokázala zastřelit. Proto ti tenkrát selhaly ty náboje.“

Dívka otevřela ústa k otázce.

„Jo, chápu, na co myslíš,“ pohlédl jsem lítostivě na svou zlomenou ruku. „Na to, abys mi neublížila, se musím soustředit. Víceméně. Umřít nemůžu podvědomě. Jako by mému podvědomí bylo putna, jestli ze mě někdo vymlátí duši, ale vlastní smrt ho tak trochu znepokojovala. No a to je všechno. Víc o tom nevím. Zatím. Takže... příměří?“

Holka si odhodila mokré vlasy z tváře. Poprvé za celou dobu se usmála. Uchopila mě za ruku.

A přesně mířeným kopem mezi nohy mě poslala po balistické křivce přes svou hlavu.

*

Být to v mé knížce, stihl bych si v letu pomyslet něco jako: „Ty kurvo.“ V reálu je to hovadina. Třískl jsem bradou o dlaždičky, oči jsem měl najednou plné špinavé vody a dívčí ruka mi sevřela krk dřív, než bych stihl zformulovat to T.

Přemýšlením jsem se nezdržoval.

Představami ano.

Stropní těleso mi tentokrát rozvlnilo mokrého ježka.

*

Vyskočil jsem na nohy ve stejné chvíli jako ona. Levou tvář měla od krve, rameno nepřírozeně nízko a svaly pravé paže jí zase vystupovaly jako antické soše.

Letící tyči jsem se uhýbat nenamáhal – mířila mi na hlavu rychlostí neslučitelnou se životem.

Myslím, že jsem měl tak trochu vztek.

Myslím, že zlomenina nebo dvě tu holku...

Dál jsem to nedomyslel.

Po rameni mě cosi pohladilo.

Svaly se mi tím dotykem smrštily, jako by do mě někdo pustil...

Elektrický proud jsem si pomyslel až na zemi. Nad hlavou se mi komíhal jiskřící kabel a kdesi poblíž pleskaly bosé kroky.

Strašně rychle.

*

Kvůli té bolesti jsem ji tentokrát nedokázal zastavit. Dupnutí na hrud' mě zarazilo do podlahy. Z úst mi vytryskla miniaturní fontánka krve. Pocit, jaký se mi o chvíličku později rozlil v plicích, jsem do téhle chvíle nezažil.

Kopla mě do brady dřív, než jsem vůbec stihl vokálně vyjádřit, jak moc to bolí. Krev v šedomodré tekutině vypadala jako inkoust.

Další kopanec mi otočil hlavu na druhou stranu. Zuby šly ke dnu. Moje vědomí bohužel ne.

Popadla mě pod krkem. Rána kolenem do břicha mě vyslala na klouzavý let napříč místností.

Dopadnout jsem nestihl.

Kop do ledvin, pěst v hrudi. Polámaná žebra zaskřípala, až se to rozlehlo. Krev tentokrát vyšplíchl až do její tváře. Další kopnutí. Tentokrát pod koleno. A rána loktem na čelist.

Složil jsem se podivně šroubovitým pohybem. V hlavě jsem měl jenom bolest a tmu. A bolest. Myslím, že jsem se topil. Někdo mi tiskl hlavu k podlaze. Té vody tam byly sotva čtyři centimetry. Chutnala po prachu a omítce a alkoholu a vlastní smrti. Čísi noha mi rytmicky dupala na páteř. Vdechoval jsem kvůli tomu vodu lačněji než vakuové čerpadlo.

Dýchat špinavou vodu bolí. Se zlámanými žebry přímo strašlivě. Tak, až by člověk radši umřel.

Tentokrát mi její váhu ze zad nic nesundalo.

Tentokrát mě na nohy zvedla sama.

*

Třísknutí hlavou o zeď jsem skoro nevnímal. Železný stisk její drobné ruky na krku taky ne. Kašlal jsem jí rudě zbarvenou vodu na hrud' a pokoušel si představit jakýkoli náhodný způsob, který by mě jí mohl zbavit.

Nějak to nefungovalo.

Naše čela se opět setkala. Myslím, že tentokrát to bolelo jenom mě. Kdesi pod zátylkem mi praskla kachlička. Na chvíli jsem přestal vidět. Bolest mi vybuchovala na naprosto nečekaných místech. Teď už jsem dával nejspíš jenom krev.

Ruka na mém krku zmizela.

Dopadl jsem na kolena. A na tvář. Do obličeje mi šplouchla

drobná vlnka. Zrak se mi vrátil. Zamrkal jsem a vyhnal vodu z očí. Na chvíli jsem netušil, na co se to dívám. Pak mi holka sevřela dvěma prsty krk. Křečovitě smršťené svaly mě donutily pohlédnout vzhůru.

Seděla na patách přímo přede mnou a dívala se mi do očí. Smrt, o které jsem psal v *Iustovi*, se takhle vražedně nikdy nedívala. Smrt byla vlastně... docela hodná. To tahle holka není. Myšlenky mi z hlavy odtékaly spolu s krví. S hlavou zakloněnou jich většina končila v žaludku. A v plicích. Bublal jsem a topil se. Už zase mi byla zima. Tentokrát jiná. Jakoby hlubší.

„Tak ty si jsi jist, že nemůžeš zesnouti?“ ušklíbla se holka. „Možná vpravdě nemůžeš. Dokud si toho nebudeš sám přát. A věř mi, já tě donutím, by sis toho přál.“

Kdybych mohl, asi bych něco namítl.

S obličejem zaraženým do podlahy to nějak nešlo.

*

Holka už ani nepoužívá ruce. Před chvílí si nahodila to vykloubené rameno. Zaječela při tom tak, až mi mozek zavibroval. Teď si spravenou paži přidržuje druhou rukou a mně se věnují výhradně její nohy. Mezi výbuchy bolesti se mi vynořují i docela zábavné myšlenky. Třískl jsem sebou o zeď a napadlo mě, jaká je škoda, že nejsem footfetišista. Kopnutí do ledvin a prásknutí o zem a došlo mi, že na tom není vůbec nic směšného. Série kopanců do boku, do břicha, do druhého boku a zase do břicha. Já umřu. Dupnutí mezi lopatky. Pata zaražená hluboko do místa, kde má člověk srdce. Kop s výskokem. Prolétl jsem místností a skončil na něčem tvrdém, ukrytém pod špinavou plachtou. Umřu. A tohle bude můj rubáš.

Jak to udělala, nevím, ale dolů z toho něčeho mě dostala opět bez použití rukou. Obličej už mi nikdo nedá dohromady. Místnost znám už docela důvěrně. Svoje zuby vídám skoro všude.

Umřu.

Odrazil jsem se od rozmláčeného válce. Dopadl koleny do střepů. Pod přílivem další agonie mě napadlo, že umřít vlastně není tak špatné.

Kop do zadku.

Dveře znovu zaduněly – tentokrát díky mé lebce. Přestal jsem cítit nohy.

Další kopnutí. Dveře mizí v dálce. Připadám si jako na tobogánu. Voda stříká. Děti se smějí. Cosi mě třísklo do hlavy. Něco se mi sesypalo na obličej. Asi jsem udělal kotrmelec ve vzduchu. Nikdy jsem neměl děti rád. Ted' nevím proč. Smějí se. Ne mně. Spíš se mnou. Co na tom, že umřu? Můj život stejně nestál za nic.

Dopad na kachličky. Nohy pořád necítím. Rozbité koleno ano.

Rozbil jsem si jako dítě vůbec někdy koleno? Nejspíš ne. Byl jsem spíš opatrný typ. Se starostlivými rodiči.

Holka mě drží ve vertikální poloze. Vlastně nedrží. Držím sám. Čas se musel zastavit. Její noha je rozmazaná pohybem. V mém těle vybuchují podmořské miny. Chrlím krev jako harpunovaná velryba.

Čas se znovu rozběhl. Skácel jsem se do vody. Znovu to cáklo. Jako děti v bazénu. Zase se smějí... ale nějak smutně. Možná končí prázdniny. Za chvíli. Za pár dní? Je vůbec léto? Anebo podzim? Je jim zima? Proto už vůbec nezní šťastně? Proč by jim...

Narazil jsem tváří do plechu. Jak zní praskání tříštěné lícní kosti jsem do téhle chvíle nevěděl. Zase dopad do vody.

...měla být zima? Proč je někdo nutí, aby byly mokré, když je jim...

V hlavě už mám jenom tmu. Oči mám buď pořád otevřené, nebo pořád zavřené. Nevím. Vždyť je to jedno. Za chvíli budu mrtvý. Těším se na to. Hrozně moc. Kdybych tohle přežil, skončil bych jako troska. Ochrnutá, drogami napájená troska. Už teď musím mít desítky vnitřních zranění. To se vyléčit nedá. Umřít bude... Narazil jsem do zdi. Přišla mi povědomá. Ta krev o půl metru vedle je moje. Ta o metr taky. Holka mi něco říká. Už ji nevnímám. Jsou to jenom nenávistné kecy. Ty děti se jí bojí. To ona je nutí, aby byly ve vodě. Nutí je pořád...

Další kopnutí tentokrát zasáhlo kromě mého těla i jedno slovo.

Jít.

Zazářilo mi v mozku modrým plamenem. Jako letní obloha. Jako...

Jako co jsem si uvědomil ve chvíli, kdy jsem znovu narazil do těch dveří. Páteř mi nejspíš konečně vypověděla službu. Dosedl jsem do vody. Holka se už zase blížila. Na tváři jí pohrával úsměšek. Skoro jsem ho neviděl. Před očima mi plavala Štěpánova tvář. Někde hluboko uvnitř sebe samého jsem se smutně uchechtl. Kdyby měla Temnota pravdu a tohle byla moje knížka, dostal bych teď vražedný vztek. Vzpomněl bych si na to, jak Štěpánovi ubližovala. Vzpomněl bych si, jak jsem mu ubližoval já. Napadlo by mě, že smrt je jenom další forma zbabělosti. Že když umřu, zůstane tu Štěpán sám a nikdy nenajde svoji lásku. A Temnota vyhraje. A...

A spoustu dalších blbostí.

Holka mě zase popadla za krk. Třískla se mnou o dveře.

Teď by byl ten pravý moment. Doruda rozpálená zuřivost,

která by zahнала bolest. Nějaká hláška. Znovu zázračně nabyté schopnosti...

Zapraštění zadní části mojí lebky mě poučilo o tom, že v reálném světě to chodí docela jinak. Začal jsem se propadat. Hluboko. Myšlenky na vlastní život se točily jako ve výpusti napůl ucpaného umyvadla. Myslet na něco jiného než vlastní umírání se nedalo.

Holka poodstoupila a odtáhla mě tím od dveří. Vnímám to spíš už jako vznášení. Jako kdybych byl vzducholod'. Hořící vzducholod'. Oheň strašlivě bolí.

Rozletěl jsem se v opačném směru než předtím, ale zato mnohem rychleji. Tenhle kop mi musel roztrhnout slezinu vedví. Zase věta opsaná bůhvíodkud. Vůbec netuším, jak taková slezina vypadá.

Narazil jsem...

Tak ne.

Dopadl jsem.

*

Tenhle strop vidím prvně. Voda se kolem mě rozlévá. Kolem těch bot taky. Klouzal jsem dlouho. Teď se nade mnou někdo sklání. Podpírá mi hlavu. Přes povlak vlastní krve na očích ho vidím strašlivě rozmazaně. Připadá mi jako postava z nějaké hry. Něco z blízké budoucnosti. Protiteroristický žoldák v plné polní. Nebo tak něco.

Svítil mi do očí. Něco říká. Zní to jako angličtina, ale překládat z cizího jazyka v tomhle stavu nedokážu. Vnímám spíš sérii trhaných obrázků než obvyklý plynulý svět.

Ty orezlé dveře jsou napůl otevřené. Holka v nich stojí. Vojáci na ni míří. Moderními útočnými puškami. Samý plast a oblá hrana. Nevím kolika, protože hýbání očima bolí, ale